

QUATRE POEMES

Josep Ballester

FLAIRE

Aviat anheles la proclama del capvespre.
Aviat ho anheles. L'harmonia de cabells
l'efluvi de les cireretes. Ens oblidem
de les ànimes, de la nit... és el temps.

Donzella, vestida amb ventafocs cristalls
amb vent de ponent. Suau vent.

Encara els llavis gemeguen
la llum de les parpelles, la brisa callada
i la matinada recomença amb un dibuix

alfè de muntanya

Aviat ho anheles: inici d'un naufragi.

MOIXAINA

Passejaré el cos amb un curt esguard
amb una curta paraula

amb la mort de cada dia.

Acostaré els ramells

a poc a poc

breu i càlida

textura mil·lenària.

Passejaré amb els ulls:

els ulls, l'entorn tebi de la nostàlgia.

DAGUERROTIP

La imatge.

Aquells ulls clotets sucossos de raïm
on la nespra més dolça i lleugera
abocava al somriure.

La lluna perfecta

però també fugaç.

Nèctar suau i adolescent, entre les fulles
fatigades de la tardor.

Oh brot lleu! —direm amor—

Bruixot del temps i la distància
no llisques aquest paisatge.

No sigues mai radioscòpia passatgera
del semblant i olor d'aquests mots.

No sigues daguerrotip de tramuntana.

VAIXELL DE L'AMBIT

Dies d'hivern, des d'aquesta òptica us
recorde, talment un combat de presència
amb dues formes de dona.

Ciutat: vella i màgica.

Vidres glaçats
retoquen les teues pedres ensopides
per la plaça de la seu
per la baixada de sta. caterina.
La pols dels murs, de l'oratge, de fulles
grogenques
i sordes galeries d'història.

Nina d'illusió: sent els aromes d'aquell cos
el matis petit de la boca.

Les notes de la música resonen
com un fagot
mentre un petit
malabarista juga amb el rostre
diminut gest difuminat d'eixe temps
temps adolescent.

No ho sabria pas dir: la cosa més viva és
el record.